

U VLAGT TOCH OOK OP 14 en 15 AUGUSTUS?

Indië Herdenking op 15 Augustus in De Haag

Juli 2008

foto: Making Waves: Indisch monument, Prof.Teldersweg, Den Haag

BRUGNIEUWS

Dit magazine verschijnt onregelmatig

Aalbersestraat 248 A,
1067GM Amsterdam.
tel: 020 613837
Website: www.stgdebrug.nl
e-mail: debrug@stgdebrug.nl

Indië herdenking Amstelveen op 14 augustus a.s.

De herdenking vindt plaats bij het Indie monument in het C.P. Broersepark aan de Molenweg (zij-ingang) van 19.30 tot en met 20.30. Na afloop, om 20.30 uur, kunnen in het naastgelegen gebouw in het park indische hapjes verkregen worden en volgt er een informeel samenzijn.

De tekst op het dichte segment aan de linkerkant luidt:

'N SPIEGEL
HET VERLEDEN
DE TOEKOMST
WEERSPIEGELING
WIJ WAREN ER
WIJ ZIJN HIER
HEDEN
TEZAMEN
BIJEEN.'

De tekst op het open segment aan de rechterkant luidt:

'8 DECEMBER 1941
NED-OOST-INDIË IN OORLOG
STRIJD
BEZETTING
BEVRIJDING...?
ALLEN DIE GINDS HET LEVEN LIETEN
GEDENKEN WIJ.'

Het 'Indië-monument' in Amstelveen bestaat uit 2 bronze objecten, waar de bezoeker tussendoor kan lopen. Links een gebogen, dicht segment met in reliëf een aantal menselijke figuren. Rechts een gebogen, open segment met een beeldengroep. Wanneer de bezoeker tussen beide delen staat, kan men zich spiegelen in het verleden. Het geheel is geplaatst op een cirkelvormige grondplaat van wit natuursteen. Het gedenkteken is 2 meter 50 hoog, 5 meter breed en 5 meter diep. Ontwerpster Ella van de Ven heeft de symboliek van dit gedenkteken als volgt omschreven: 'Het linkergedeelte bestaat uit een groep mensen in reliëf en stelt het verleden voor. Daaronder zit een gedeelte dat is gepolijst, zodat het spiegelt. Het rechterdeel beeldt een grote groep mensen uit die terugkomt. Zij zijn niet in reliëf gemaakt, maar figuratief.'

De capitulatie van Japan op 15 augustus 1945 betekende het officiële einde van de oorlog in Zuid-Oost Azië en tevens van de Tweede Wereldoorlog in het Koninkrijk der Nederlanden. Bij de plechtigheid worden alle slachtoffers van de Japanse onderdrukking in en om voormalig Nederlands-Indië gedurende de Tweede Wereldoorlog herdacht.

Meer informatie en het volledige programma staat op www.indieherdenking.nl

Multiculturele huiskamer De Brug, oorspronkelijk opgericht als huiskamer voor ouderen op 22 november 1983 door de Zusters van de Goddelijke Voorzienigheid en de Paters Kruisheren, indertijd wonend en werkend in Geuzenveld, bestaat op 22 november a.s. 25 jaar.

Het is alweer een jaar geleden dat u een Brugnieuws kreeg of kocht.

Er waren voldoende onderwerpen om over te schrijven, maar de inspiratie energie ontbrak. Ik moet er tijd voor vrijmaken en er echt voor gaan zitten. Concentreren en alle andere dingen aan mij voorbij laten gaan. Dat is op De Brug wel eens moeilijk. Er gebeuren vaak heel veel dingen tegelijk die om een oplossing vragen, waardoor we vaak drie of meer dingen tegelijk moeten doen en weg is de aandacht voor het stukje dat ik wil schrijven. Door zo'n onderbreking, schieten gedachten over en herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen door elkaar heen. Mijn binnenwereld gericht op het schrijven van een stukje verplaatst zich naar de buitenwereld om mee te helpen een oplossing te zoeken voor bepaalde problemen. Omdat de medewerkers en het bestuur van De Brug allen vrijwilligers zijn moeten we alles zelf doen, geld om bepaalde taken uittebesteden hebben we niet. Dat zelf doen betekent ook dat we, naast het ontvangen van de dagelijkse bezoekers, het lesgeven, stagebegeleiding, voorlichting geven, informatieverstrekken ook moeten schoonmaken, de was doen, enzovoort, enzovoort.

Het Stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer geeft ons gelukkig structurele subsidie. Uiteraard zijn we daar heel blij mee, hoewel we voor 2008 ruim 6500 euro zijn gekort. Het stadsdeel stelt dat de deelnemers aan Brugactiviteiten een (hogere) eigen bijdrage moeten betalen.

Dankzij die subsidie en de onvolprezen inzet van onze medewerkers bestaat De Brug nog steeds. En dat De Brug een belangrijke functie heeft in het Stadsdeel is de afgelopen jaren wel bewezen. Door de verandering in de samenleving veranderde in de loop van de tijd ook het sociaal-culturele activiteiten aanbod van De Brug. Zoals ook de samenleving in de buurt veranderde in een multiculturele samenleving. De Brug is statutair verplicht om een huiskamer voor buurtbewoners te zijn en de verschillende bestuurders hebben er altijd van harte mee ingestemd om werkwijze en

visie van De Brug, aan te laten sluiten aan de veranderen de sameleving.

In september 1996 startte een groep Indisch Nederlanders, vaak niet in Nederland geboren, een maandelijks terugkerende Jembatan-bijeenkomst. (Jembatan betekent Brug in het Maleis). Al na een paar maanden bleek er een grote behoefte te bestaan om elke week bij elkaar te komen en zo ontstond de Kumpulan Jembatan en sinds 1997 organiseren we eenmaal per jaar een Pasar Jembatan, (Indische markt). Ook die wens kwam voort uit de behoefte van de jembatanbezoekers om een gevoel van samenhang en solidariteit te creëren.

Omdat er een groot maatschappelijk draagvlak bestaat om (semi) openbare gebouwen toegankelijk te maken voor mensen met een beperking, dwz dat ook mensen met een hulpmiddel, zoals rolstoel, scootmobiel en rollator op de De Brug binnen kunnen komen moes geleidelijk aanbehoorlijk veel aangepast worden. Diverse malen hebben we door b.v. een grote verbouwing van de keuken en andere aanpassingen, zoals het plaatsen van elektrische schuifdeuren de toegankelijkheid van De Brug zodanig verbeterd dat het gebouw optimaal geschikt is om kwetsbare doelgroepen gebruik te laten maken van De Brug. Het pad dat toegang biedt naar de tuin is afgelopen week verbreed waardoor het voor scootmobielrijders gemakkelijker wordt om deel te nemen aan bijeenkomsten zoals de Pasar.

De Brug zal blijven groeien en zich voortdurend – voorzover mogelijk en toelaatbaar- aanpassen aan de wens van de bezoekers.

De laatste jaren zijn er gemiddeld 11.000 bezoekersbewegingen per jaar geteld. Veel al ouderen die computerlessen komen volgen, koffiedrinken, bloed prikken bij de ATAL, de Indische club op dinsdagmiddag of de eetgroep en koffieclubswillen bezoeken, of taal lessen -voor niet –of slecht –Nederlands-sprekenden willen volgen.

Voor de taallessen richt De Brug zich nadrukkelijk op Marokkaanse en/of Turkse mensen die analfabeet zijn.

Of voorlichtingsbijeenkomsten over zeer uiteenlopende onderwerpen, zoals de Wet Maatschappelijke Ondersteuning of de GGZ, (geestelijke gezondheidszorg) van allochtonen, het voorkomen van huiselijk geweld door empowermenttraining; Voorlichting over uitkeringsinstanties en de wettelijk juridische rechten en plichten en allerlei andere activiteiten die horen bij kwetsbare samenleving en de participatie van bewoners in een 'Vogelaarwijk'.

Om De Brug en z'n activiteiten in stand te kunnen houden hebben we dringend behoefte aan vrijwilligers die willen koken voor ouderen op maandag, donderdag, vrijdag of zondag. Er wordt alleen nog op dinsdag en woensdag gekookt.

KORTOM:

- We hebben een tekort aan vrijwilligers.
- We hebben dringend koks nodig!
- Iemand die de administratie en archief bijhoudt. Die brieven schrijft.
- Iemand die fondsen wil benaderen.
- En donateurs
- Een redacteur voor Brugnieuws
- Een klusjesman/vrouw

De afgelopen tijd had ik dus geen energie en inspiratie dat kwam mede door het gegeven dat veel voor mij belangrijke mensen in te korte tijd afscheid namen van dit aardse leven, dus ook van De Brug.

Bezoekers en medewerkers die ziek waren en niet meer konden komen of voor wie de afstand te groot was geworden omdat ze niet meer op eigen kracht naar De Brug konden komen en voor wie het Aanvullend Openbaar Vervoer (Connexion) AOV, geen optie was vanwege de lange wachttijden en zeer slechte

service. Het kwam voor dat bezoekers niet werden opgehaald of soms uren op De Brug moesten wachten voordat zij werden opgehaald. Dan vergaat je op een gegeven moment wel de lust om nog naar je club te gaan. Of er werden mensen opgehaald die niet waren gebracht, waardoor een hele vreemde situatie ontstond. Er zijn een aantal bezoekers die daadwerkelijk moesten afhaken om naar de eetgroep of koffieclub te komen omwille vanwege het AOV.

Natuurlijk attendeer je de bezoekers op de mogelijkheid om een klacht in te dienen, maar na vele malen klagen zonder resultaat, stop je ermee en accepteer je de consequentie dat er –in je beleving- niets mee wordt gedaan en blijf je thuis.

De Dienst Zorg en Samenleven heeft nog geen adequate oplossing gevonden om Connexion tot de orde te roepen. Connexion blijft slordig werk afleveren. Het bedrijf belooft dat het beter zal gaan maar er is tot op heden weinig veranderd. Zolang er geen doeltreffende (financiële) sanctie wordt opgelegd zal er niets veranderen. In elk geval is duidelijk geworden dat er onvoldoende daadkrachtig wordt opgetreden door de Gemeente. Het neemt niet weg niet weg dat een klacht indienen wel tot succes kan leiden, zeker als het uiteindelijk bij de rechter komt. Daarvan zijn een paar voorbeelden recente beschikbaar (Op de website van De Brug www.stgdebrug.nl worden regelmatig stukjes geplaatst, waar u uw voordeel mee kunt doen.)

Voorziening Wet Maatschappelijke Ondersteuning (Wmo) geweigerd? Bezwaar maken heeft zin!

Rechter geeft voorrang aan ondersteuning van de mantelzorger in de Wmo.

Een dochter die haar hulpbehoevende moeder in huis haalt werd een traplift geweigerd. Volgens de gemeente omdat de moeder zonder toestemming te vragen in een ongeschikte woning op 1 hoog was gaan wonen. Een andere reden voor de weigering is dat zij door

chauffeurs van Stadsmobiel de trap wordt afgedragen als zij aanvullend openbaar vervoer nodig heeft.

Advocaat Matthijs Vermaat heeft op verzoek van de patiënten/consumentenkoepels met succes deze weigering bij de rechter aangevochten.

De gemeente krijgt ongelijk omdat zij geen rekening houdt met de wens van de regering om mantelzorg te stimuleren. Iemand die intensieve verzorging nodig heeft en daarvoor naar het huis van haar dochter verhuist, verhuist naar de op dat moment meest geschikte woning.

De voorstellen van de gemeente dat het hele gezin 'op redelijk korte termijn' naar een benedenwoning kan verhuizen of dat de moeder ook op 'redelijk korte termijn' naar een aanleunwoning kan verhuizen, vindt de rechter niet reëel. In beide gevallen is niet duidelijk gemaakt wat de gemeente onder een 'redelijk korte termijn' verstaat. Verder zou verhuizen het gezin op grote kosten jagen en het verzorgen van haar moeder in een aanleunwoning de taak van de dochter juist erg verzwaren. Dat laatste is zeker niet de bedoeling van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning vindt de rechter.

Ook het argument van de gemeente dat de moeder zich door chauffeurs van Stadsmobiel de trap kan laten afdragen wordt van tafel geveegd, dit betekent immers dat zij nooit eens met de familie mee naar buiten kan om bijvoorbeeld in een rolstoel een ommetje te maken of in hun auto vervoerd te worden.

Wij zijn blij met deze uitspraak omdat de mantelzorger door de rechter serieus genomen wordt wat gevolgen heeft voor andere mantelzorgers die voor degene voor wie zij zorgen een voorziening nodig hebben. Voor de familie komt de uitspraak helaas te laat omdat de moeder inmiddels is overleden.

Voor informatie over uw rechten of hulp bij het indienen van bezwaarschriften kunt u contact opnemen met de afdeling Informatie en klachtenopvang van de patiënten /consumentenkoepels (IKG-Signaal van het APCP). Telefoon 020 5777999 van 10 tot 14 uur.

Maar er is natuurlijk ook veel goed nieuws te melden. De laatste zondag van juli organiseert De Brug de 11^e Pasar Jembatan. Natuurlijk kan het niet vergeleken worden met de Pasar Malam Besar, al was het maar omdat er geen winst wordt gemaakt ener geen commerciële stalletjes zijn, behalve de Toko. Maar het allermooiste en beste nieuws is dat De Brug op 22 november a.s 25 jaar bestaat.

Ook is het goed om te constateren dat we een uiterst deskundig bestuur hebben dat bestaat uit een professionele penningmeester Wouter; Marijke onze secretaris, stagebegeleidster en jurist; Rob, onze bouwkundige en architect; Will Fleur, de muzikant die zonder een noot te kunnen lezen de sterren van uit de hemel speelt op zijn keyboard, docent dubbelklik en de boekhouder; Ed, ook dubbelklikdocent en huismeester-archivaris, Leyla, die de Turkse belangen behartigt en Berthy die zorg draagt voor de Indische zaken en De Brug/Jembatan vertegenwoordigt in het Indisch Platform in Den Haag. Het bestuur is een boekje vol wilde bloemen met vele kleurschakeringen en geuren die je reukorgaan doet tintelen. Zowel de Nederlandse - als andere culturen (Turkse, Surinaamse en Indische gemeenschap) zijn in het bestuur vertegenwoordigd.

Adviseurs: Said Bouhaltit, eens stagiair op De Brug, is nu stagebegeleiders SJD en ondersteunt het bestuur met betrekking tot de Marokkaanse doelgroep

Maar ook belangrijk is dat we voor advies over de Wettelijke regelingen t.a.v. gezondheid- en patientenvraagstukken kunnen terugvallen op de deskundigheid van het (APCP) het Amsterdams Patient en Consumenten Platform en SGOA. We zijn vertegenwoordigd in de cliëntenraad van het DWI en UWV, in het overlegorgaan dat de belangen behartigt inzake de WMO, participatie en welzijn en het ouderenbeleid naar de Centrale stad en het indisch Platform

Voor onze medewerkers koester ik een enorme bewondering en zou ik, voor zover ik dat kan, van uit respect voor wat zij iedere keer weer doen voor De Brugbezoekers een hele diepe buiging willen maken:

Agnes, onze vrijwilligerscoördinator maar ook creadocent, Marion, assistentcoördinator, Sylvia, 2e crea-docent; Henny, Ursula, Lilly, Zoria, Henk, en Marie, die na 2 jaar weg te zijn geweest weer is teruggekomen op het oude honk zijn onze gastvrouwen en gastheer. Hilly, de kokkie van Jembatan en haar man Piet, Judith de hulp kok van Jembatan, Tiny en Celia, de koks van woensdag, Jos Ooms die al sinds mensenheugenis de rummyclub leidt. Kees onze tuinman en vaste huisfotograaf, Corrie Vermeulen onze notuliste, maar tevens ook maatschappelijkwerker is met een eigen praktijk en ons desgewenst adviseert over actuele zaken en veranderingen binnen het maatschappelijk werkveld. Jan van Zijp die de Brugwebsite bijhoudt en Rob B die altijd weer klaar staat om onze computers aan de praat te krijgen als we iets gedaan hebben wat eigenlijk niet hoort. Zij zijn de vaste medewerkers van De Brug. Daarnaast beschikken we nog over een pool van vrijwillige medewerkers die we op afroep kunnen inzetten bij evenementen en natuurlijke onze Suara Jembatan musici. Soms zijn ook gewoon gasten die spontaan gaan meehelpen. Mensen die er 'gewoon' zijn als je een beroep op hen doet of het nou voor het bereiden van een Iftarmaaltijd is of een paas-of kerstdiner, ze zijn er als we het vragen. Al onze medewerkers verzetten ongelofelijk veel werk voor ons en onze bezoekers. Zij verdienen het om in het zonnetje gezet te worden. Heel erg bedankt voor jullie inzet voor de bezoekers van De Brug.

Velen van u hebben waarschijnlijk al kennis gemaakt met onze nieuwe huisgenote: Whoopy, een kruising tussen een retriever en een Labrador. Sinds februari hebben Marth en ik een gepensioneerd hulphond geadopteerd. Whoopy is 11 jaar oud en zal hopelijk nog heel lang deel uitmaken van ons gezin en haar laatste levensjaren bij ons doorbrengen..Ze mag nu uitrusten van een lang en werkzaam leven en proberen in te halen wat ze vele jaren heeft moeten missen: spelen met andere honden en hollen zonder geleideband. Tweemaal per week pas ik op Whoopy en gaat ze met mij op stap. Voor het eerst in de 24 jaar dat ik in ZO woon, verken ik de omgeving. Ik ontdek de schoonheid van de Gaasperplas en het natuurgebied er omheen. Zie in het voorjaar in de sloten heel veel Zwanen zwemmen met hun jonkies. Het is een lust voor het oog om te zien hoe de kleintjes streng bewaakt door hun oppassende ouders opgroeien tot grote zwanen in wording.

Uiteindelijk zijn er van de negen. zwaantjes nog drie over, zie hieronder.

Hieronder een alleenstaande moeder met vijf kleintjes

Gelukkig zijn we nog steeds in staat om ons milieu 'Zwaan' vriendelijk te houden. De huismus verdwijnt langzamerhand uit het straatbeeld en de achtertuin. Daarvoor in de plaats zie je steeds meer kleine felgroene papegaaitsjes heen en weer vliegen. Ook in de tuin van De Brug kan het soms onwaarschijnlijk groenlijken door die lawaaimakende vogeltjes.

Op dit moment is het volop zomervakantie. Rondom De Brug wordt druk gesloopt en huizen dicht getimmerd. Dat er bij het slopen veel puin en ander e rommel vrij komt is duidelijk. Gelukkig heeft het stadsdeel er wel voor gezorgd dat, ondanks de vakantie het puin, achtergelaten huisvuil en inboedel zoveel mogelijk werd opgeruimd. Door het gesloop lijkt het alsof straten fysiek minder toegankelijk worden. Waarschijnlijk heeft het met verzakking te maken, maar vaak is het wel lastig om met een hulpmiddel over de stoep van A naar B te komen.

ONGELUKKIG

Op dit moment ben ik niet zo gelukkig met wat er allemaal op sociaal- enpolitiek gebied geregeld wordt. Ik zou bijna willen zeggen ontregeld! Ongetwijfeld zal er goed over nagedacht zijn door de beleidsmakers en verantwoordelijke politici, het lijkt alsof alles tegelijk moet veranderen. Om de een of andere reden wordt ons maar steeds voorgehouden dat –door het 'overschot' aan ouderen, we ons economisch gezien ernstig zorgen moeten maken over de financiering van ons huidige zorgbestel en zelfs 'onze' pensioenen zijn niet helemaal veilig.

Dan moet ik meteen denken aan mijn ouders, ze leven niet meer. Zij kunnen in elk geval niet geconfronteerd worden met gevoel dat ze behorend tot de grijze golf , economisch gezien, te veel geld kosten, overbodig zijn en tot een probleem groep behoren .

Dat de generatie van mijn ouders de grondleggers zijn van onze huidige welvaart en welzijn wordt gemakshalve vergeten.

In hun jonge jaren - feitelijk hun hele leven - hebben zij keihard gewerkt om hun steentje bij te dragen aan de welstand van NU.

Mijn moeder moest als 10 jarig meisje -om het gezin financieel te ondersteunen, direct na schooltijd door naar een werkhuis om als hulp in de huishouding te werken bij de welgestelde elite van Harlingen. Geld bij te verdienen om het gezin te kunnen onderhouden. Mijn Opa was zeeman en voer op Ned. Indië, America, Ceylon. Mijn oma moest het gezin van 6 kinderen voeden en opvoeden, weliswaar was dat in 1924. Maar het lijkt alsof die tijd weer terugkomt.

Anno 2008 zie je dit terug in de MANTELZORG, een nieuwe benaming voor iets dat bij mij herinneringen oproept aan de charitas, eerst naar voorliggende voorzieningen en dan pas komt de overheid met ondersteuning. Terug naar de kerk en andere liefdadigheid.

Bij een aantal gezinnen waar een of beide ouders werkloos zijn of een van beiden gehandicapt is komt het steeds vaker voor dat er zeer hoge eisen worden gesteld aan jongeren . Ofwel omdat het gezin te weinig inkomen heeft of omdat ze als mantelzorger moeten meehelpen omdat vader, moeder of broertje, zusje ziek is en de kosten van onderhoud zo zijn gestegen dat het gezinsinkomen ontoereikend is. Een onbezorgde jeugd zit er dan niet echt . Zeker als je naar de mantelzorg kijkt. Er wordt veel van kinderen en jongeren verwacht aan fysieke en emotionele bijstand. Ik heb soms toch het gevoel dat de klok 50 jaar is teruggezet. De verschillen tussen arm en rijk worden steeds groter.

Ik vind mij hierover op omdat het 50 jaar geleden, mijn eigen ervaring was. Mijn moeder moest naast het werk op de Maggifabriek ook nog eens 2 kantoren schoonhouden. Omdat ik toch wel erg graag haar minimaal een keer per dag wilde zien en spreken ging ik 's morgens

om vier uur met haar mee een kantoortje "doen".

Ik vraag me af of ik nog wel woon in het land en stad waar ik geboren ben. Het begint er steeds minder op te lijken. Ik ben geboren in Amsterdam in de Staatsliedenbuurt, onderdeel van het huidige stadsdeel Westerpark. Tot mijn 8^e heb ik in de van der Duijnstraat gewoond en ben daarna 28 keer verhuist naar heel veel andere adressen in en buiten Amsterdam.

In de 50-ger jaren werd in die Staatsliedenbuurt werd het begrip solidariteit en tolerantie gekoesterd. Niemand had iets te verliezen alle families waren even arm en men hielp elkaar waar men kon.

Ik vraag me regelmatig af of dat nu ook nog zo is. Ik zie het wel bij allochtonen gezinnen. Mijn moeder leerde mij om respect te hebben voor alles wat leeft en te delen met mensen die het minder getroffen hebben, ongeacht ras of afkomst.

Iedere keer wordt er een nieuwe zwarte piet gezocht waar we de schuld van ons falend beleid, wet en regelgeving op af kunnen schuiven.

Zij die de grootste mond hebben overleven. Al ruim 2 jaar lang worden we overspoeld met de wens van de overheid dat wij, burgers, blij moeten zijn met de nieuwe wet WMO, Wet Maatschappelijke Ondersteuning.

Vooralsnog noem ik het maar de Wet maatschappelijke ondergang of Wet maatschappelijk onbenul of Wet maatschappelijke onmacht. Zo zijn er nog veel meer namen te bedenken voor die drie letters WMO. Maar we zijn er in ieder geval niet op vooruit gegaan. Oud beleid wordt herzien, een betere verdeling van overheidsgeld zeggen de beleidsmakers. Er is minder geld te verdelen onder meer mensen.

Bestuurders en beleidsmakers laten geen moment voorbij gaan om ons in te vertellen hoe geweldig wet WMO wel is en welke kansen die wet ons biedt. Voorlopig merken de

mensen die gebruik moeten maken van die wet voornamelijk dat het de ene na de andere bezuiniging oproept. Het accent wordt gelegd op de vrije markt werking.

Dit zijn de momenten dat mijn dagen zich vullen met chagrijn. Elders in dit blad kunt u lezen wat de WMO inhoudt.

OPSTAPWEEK voor ouderen en een werkbezoek uit Apeldoorn.

Drie weken geleden kwam er een delegatie bestuurders, ambtenaren, welzijnswerkers en bewoners uit Apeldoorn naar De Brug – dit naar aanleiding van de EUNETconferentie, om te ervaren wat het Bruggevoel inhoudt. Dit bezoek viel samen met de slotdag van de Opstapweek voor Ouderen. Omdat het die donderdag geweldig mooi weer was kon er gezamenlijk in de tuin van De Brug gegeten worden en ervaringen uitgewisseld. Een bestuurs- en bewonersdelegatie uit Apeldoorn die De Brug kwamen bezoeken. Wethouder Tys de Ruijter vertelde over Geuzenveld – Slotermeer en Wijkweb en maakte met de bezoekers uit Apeldoorn een wandeling door de buurt. Liet de parels van Geuzenveld zien en was trots op wat er gebeurt in dit stadsdeel. Joke Hilverda vertelde over het 'Geheugen van West'. (www.geheugenvanwest.nl) Kortom het was een geslaagde dag.

Gezamenlijk lunchen in de tuin van De Brug

Dudokbuurt in beeld

(overgenomen van de website van het Stadsdeel. 14 juli 2008)

In de Dudokbuurt gaat de komende jaren veel veranderen. De huidige woningen maken plaats voor nieuwe woningen. Er worden minder woningen gebouwd dan dat er nu staan. Voor de huidige bewoners betekent dit dat zij voor een groot deel niet terug keren in de nieuwe wijk. Maar we vinden hen wel belangrijk. Daarom maken wij een plan waarin we aangeven hoe wij deze bewoners de komende jaren kunnen helpen om vooruit te komen in de maatschappij. Om erachter te komen wat de huidige bewoners nodig hebben om vooruit te komen, maar ook om erachter te komen hoe wij de buurt de komende jaren tot aan de sloop leefbaar kunnen houden, hebben wij met ze gesproken over wonen, veiligheid en de voorzieningen in de buurt. Uit die gesprekken kwam naar voren dat belangrijke aandachtspunten zijn: Jongeren, economie, empowerment en armoede.

Economie

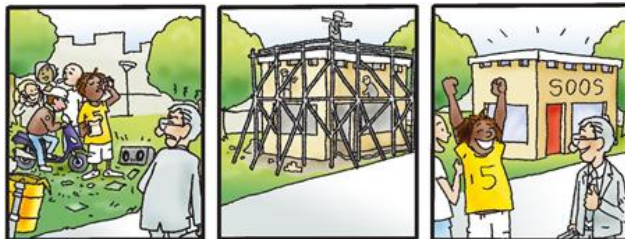
Het is van belang dat men zichzelf kan redden en de kans krijgt om zichzelf te ontplooiën. Daarnaast willen we onder andere de

werkgelegenheid bevorderen en startende ondernemers steunen.

Empowerment

De bewoners willen we ook vooruit helpen door hen cursussen en andere scholingstrajecten aan te bieden, zoals taal- en inburgeringscursussen. We willen hen genoeg bagage meegeven, zodat ze zichzelf kunnen redden in de maatschappij.

Jongeren

De jongeren zijn de toekomst en daarom is het erg belangrijk dat ook zij veel aandacht krijgen. Zo bieden we hen naschoolse activiteiten op het gebied van sport en cultuur en worden scholing, stage en opvoedondersteuning uitgebreid.

Armoede

Uit de gesprekken is gebleken dat een flink deel van de bewoners van de Dudokbuurt moeten rondkomen van een minimum inkomen. Hier willen we in de toekomst extra aandacht aan besteden.

Agenda

Pasar Jembatan

Op 27 juli, zoals gewoonlijk op de laatste zondag van de juli, wordt in de tuin, huiskamer en hal van De Brug voor de 11e maal onze Pasar Jembatan georganiseerd. Natuurlijk zal onze eigen muziekbands Suara Jembatan weer een belangrijk deel van het programma voor zijn rekening nemen maar er zijn ook andere optredens zoals diverse dansdemonstraties, zang en de gebruikelijke eet- en snackstands. Toegangspreis is 3 euro. U bent welkom vanaf 12.00 uur.

Voor meer informatie kunt u terecht bij Will Fleur, telefoon 020-6138374

Op woensdag 30 juli gaat De Brug een dagje uit met bezoekers en medewerkers. Dit keer gaan we naar Volendam en Marken. De reis is volgeboekt.

Zomerschool

Documentaire

Op dinsdagmiddag 5 augustus komt Carol Burgemeestere haar film presenteren over vier generatie Indo's.

Verder zullen we in augustus extra aandacht besteden aan culerele activiteiten en mensen uitnodigen om iets over bepaalde onderwerpen te komen vertellen aan de jand van film, muziek, verhaal of eigen creative inbreng De hele maand zullen er regelmatig onderwerpen aan de orde komen die de moeite waard zijn om aan mee te doen.. Onderwerpen die aan de orde komen zijn filosofie, literatuur, gezondheid, ouder worden, mantelzorg wat is dat en wat 'moet' je daarmee? Diversiteit, politiek. Samenleven en Wonen in Nieuw west, het Geheugen van West. Mijn ideale huis, hoe ziet dat er uit? Hoe wil ik oud(er) worden? En leven in een multiculturele samenleving. U wordt persoonlijk uitgenodigd om deel te nemen. Het gaat om 10 dagdelen, inclusief lunch. Deelname kosten per dagdeel is 1 euro. Exclusief Koffie of thee, en lunch. Wilt u mee lunchen dan moet dat apart betaald worden. In de hal van De Brug wordt een lijst met data en onderwerpen opgehangen.

Ramadan

Op 1 september begint de Ramadan tot aan 30 september. Het Suikerfeest start op 2 oktober. Op vrijdag 5 september en zaterdag 20 september organiseren we zoals de laatste jaren gebruikelijk is een iftar maaltijd.

Op 4 oktober organiseert de gemeente de jaarlijkse Gemeentedag in de Stopera. Ook De Brug en Het Geheugen van West zullen daar met een stand aanwezig zijn.

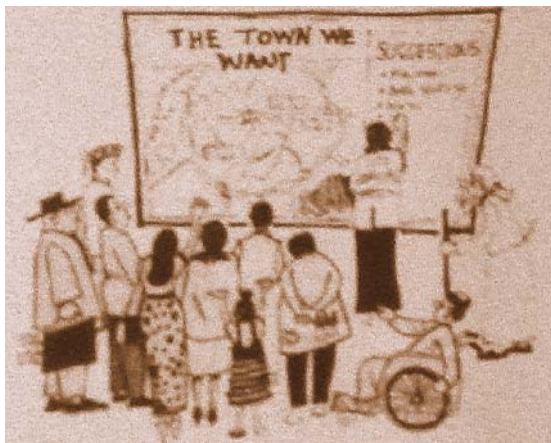
Rommelmarkt

Op 25 oktober organiseren we, na jaren weer opnieuw een rommelmarkt. Mocht u bruikbare spullen hebben die u niet meer gebruikt (maar nog wel bruikbaar zijn) weg willen doen, brengt u ze dan naar De Brug. Op die manier willen we proberen extra inkomsten te krijgen voor De Brug.

25 jarig bestaan van De Brug

Op zaterdag 22 november bestaat stichting De Brug 25 jaar.

Hoe zou u willen dat dit heugelijke feit gevierd gaat worden?

Het bestuur van De Brug wil de buurt bij dit heugelijke feit betrekken.

We organiseren een klein symposium over de betekenis en het belang van een vrijwilligersorganisatie zoals Stichting De Brug is in stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer.

De bedoeling is om een grote tent in de achtertuin van de Brug neer te zetten en daar met elkaar van gedachte te wissel en over actuele onderwerpen als: armoede, eenzaamheid, gezondheid en welzijn. Ook zullen een paar workshops georganiseerd worden en

aan de hand van stellingen willen we dan komen tot aanbevelingen voor de beleidsmakers van Amsterdam en het stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer in het bijzonder.

EUNET-conferentie en Best Practice

Europees Integratie Netwerk

Tijdens 2 internationale bijeenkomsten op Malta en in Duitsland-Sonnenburg, is door de deelnemende landen aan het EUNET-congres: Portugal, Duitsland, Nederland, Malta, en Denemarken 'het project' De Brug verkozen tot

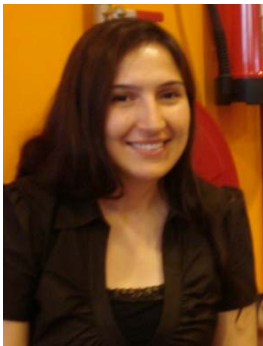
een 'Best Practices' voorbeeld over integratie, voor de EU. De deelnemende landen hadden allen een aantal projecten ingediend om met elkaar over te praten en te laten toetsen in hoeverre zo'n project als voorbeeld kan dienen en bruikbaar is voor het eigen land. EUNET is in samenwerking met de Nederlandse organisatie Kontakt der Continenten uit Soesterberg 2 jaar bezig geweest om tot een goed eindproduct te komen en heeft o.a. stichting De Brug ondersteund tijdens de conferenties op Malta en Sonnenburg.

De Nederlandse vertegenwoordiging op Malta tijdens de EUNET conferentie

Geslaagd voor het diploma Bachelor of Social Work

Elif Koç

Elif Koç is op 25 juni geslaagd voor haar opleiding maatschappelijk werk en Dienstverlening aan de Hogeschool van Amsterdam. Vanaf nu mag zij zich Bachelor of Social work noemen.

Elif is ruim drie jaar als stagiaire werkzaam geweest op de Brug.

Ook Tugba Ozen heeft haar diploma in ontvangst mogen nemen. Tugba heeft het 3^e jaar bij De Brug stage gelopen, is vervolgens een stage aangegaan in Turkije en heeft in het eerste half jaar van 2008 haar studie positief afgesloten met diploma en een mooi werkstuk over groepswork.

Pluim voor trouwe begeleider

Door EMINE KARA, Algemeen Dagblad

HARDINXVELD-GIESSENDAM - Ergens vermoedde hij wel dat ze een verrassing voor hem in petto hadden.

Blindengeleidehond Siem krijgt 'zijn' diploma. FOTO ANP

„De docenten wilden mijn blindengeleidehond Siem eerder al een studentnummer geven, maar dat ging niet door. Dat hij nu samen met mij een hbo-diploma heeft gekregen, vind ik fantastisch.”

De twintiger Pieter de Ruijter uit Hardinxveld-Giessendam was donderdag compleet verrast toen ook zijn hond Siem een diploma kreeg tijdens zijn examenuitreiking. Na een periode van vier jaar rondde De Ruijter met succes zijn studie Personeel en Arbeid aan de Hogeschool Rotterdam af.

„Ik heb Siem twee jaar geleden gekregen,” vertelt de Hardinxvelder enthousiast. „Hij zorgt ervoor dat ik nergens tegenaan loop en dat ik me vrij kan bewegen op straat en in gebouwen. Daarom gaat hij sinds die tijd overal met me mee naartoe. Ook tijdens mijn studie lag hij elke keer weer in de collegezaal.”

De zwarte labrador ging ook trouw mee naar de stageplek van De Ruijter, het bedrijf FourstaR Reïntegratie West BV in Oud-Beijerland. „De stage verliep zo goed dat het bedrijf mij na mijn stageperiode een contract heeft aangeboden. Ik werk nu als reïntegratieconsulent.”

„Wat mij erg aanspreekt in dit vak is dat ik met mensen kan werken en iets voor hen kan betekenen. Ik ben verantwoordelijk voor de begeleiding en bemiddeling van met name bijstandsgerechtigden. Ik zorg ervoor dat ze zich goed presenteren en sollicitatietrainingen krijgen, zodat ze een baan op de arbeidsmarkt kunnen krijgen.”

De Ruijter is sinds zijn geboorte blind. „Het is

voor mij de normaalste zaak van de wereld," zegt hij nuchter. „Ik weet niet beter en heb het ook volledig geaccepteerd. Ik zou mij er wel ongelukkig onder kunnen voelen, maar wat schiet je daarmee op?" Zijn cliënten gaan er positief mee om, vertelt hij.

„Ik denk zelfs dat ik voor sommige cliënten die zelf ook een beperking hebben een voorbeeld ben. Ik ben iemand die positief in het leven staat en het hoofd nooit laat hangen. Denken in mogelijkheden, dat is voor mij belangrijk."

Hij onderschrijft dat het soms best eens moeilijk kan zijn. „Ik ben bijvoorbeeld gek op auto's. Natuurlijk zou ik ook gewoon op de openbare weg willen rijden. En mijn vriendin, haar zou ik ook écht willen zien. Maar ik weet dat het niet kan en heb dat volledig geaccepteerd. Ondanks mijn blindheid ben ik erg gelukkig. Ik heb een lieve vriendin en een grote vrienden- en kennissenkring. We hebben onlangs een huis gekocht. In feite heb ik alles wat ik zou wensen. Ik ben ervan overtuigd dat er mensen zijn die het veel slechter hebben dan ik. Wat dat betreft mag ik mij gelukkig prijzen."

De Ruijter is iemand die overal de voordelen van probeert in te zien. Ook op zijn werk. „Als ik in gesprek ben met mijn cliënten zie ik natuurlijk niet hun lichaamstaal. Maar dat compenseer ik door andere signalen op te pikken. Ik let bijvoorbeeld op het stemgebruik van iemand en of iemandonrustig op zijn stoel zit te schuiven. Soms is het ook lastig om naar een afspraak te gaan, maar dan zeg ik gewoon dat ik blind ben en vraag of zij naar mij kunnen komen. Daar wordt nooit moeilijk over gedaan."

Voorlopig wil de Hardinxvelder geen andere opleiding meer volgen. „Ik ga nu gewoon lekker door met werken en klussen aan ons nieuwe huis. Wie weet komt het er ooit nog eens van, maar de komende tijd raak ik geen studieboek meer aan!"

Afscheid nemen van vrienden van De Brug

Frans Theuns

Afscheid nemen van Frans, door het ziek worden van Frans Theuns, de man die de afgelopen 18 jaar op De Brug, die de rots in de branding was en zijn overlijden dit voorjaar raakte ik het spoor een beetje bijster. Het was uiteindelijk Frans die mij in 1996 naar De Brug haalde en met zijn liefde voor De Brug infecteerde. Hij heft het als een virus- in positieve zin- op mij overgebracht.

En als de grote inspirator er dan niet meer is, ging ik mij meer en meer afvragen waarom ik nog steeds vanuit Zuid-Oost naar Nieuw-West bleef rijden. 22 km heen, altijd in de file en 22 km terug, eveneens in de file. Naast het emotionele afscheid kwam er nog iets bij: Frans had zijn werkzaamheden nooit op papier gezet. Frans regelde de financiën, daar hoefden wij verder niet naar om te kijken. Maar hoe, waarom en wat dat zat in het hoofd van Frans. Dat werd heel veel zoeken waar alles was opgeslagen en zijn systeem analyseren. We hebben nog niet alles op een rij, maar er komt een lijn in.

Toen Frans kwam te overlijden was er een definitief afscheid. Stilletjes waren Gretha en hij verhuist naar Beverwijk. Gelukkig heeft hij het daar nog een poosje goed gehad.

Frans en De Brug, werden in een adem genoemd, De Brug en Frans. De Brug heeft ruim 15 jaar deel uitgemaakt van zijn leven. Er is geen weg terug, omdat hij er niet meer is.

Zo zijn er nog een aantal medewerkers en gasten die vanwege persoonlijke- of om gezondheidsredenen afscheid moesten nemen van De Brug.

Emmy Verhoeff moest al enige tijd geleden afhaken vanwege lichamelijke klachten. Wel heel erg jammer voor haar en voor ons. Ze was altijd wel een van de inspirerende krachten op een jembatan middag.

Koks die afscheid namen omdat de leeftijd mee ging spelen en het wekelijks koken te

zwaar werd of omdat ze weer een betaalde baan moesten gaan vervullen.

Als ik zo schrijvend, in gedachte na ga van wie we afgelopen half jaar afscheid hebben moeten nemen word ik overvallen door een gevoel van somberheid en realiseer me des te meer hoe kwetsbaar een mens is en hoe tijdelijk het bestaan op deze wereldbol kan zijn.

Afscheid van Margie

Lieve Margie,

Charlie, kinderen, kleinkinderen, familie en vrienden van Margie,

† 2008

Wanneer het precies was dat jij Margie en Charlie voor het eerst De Brug/kumpulan Jembatan bezocht hebben, weet ik niet meer. In mijn beleving hoorde je al jaren tot de 'inboedel' van De Brug. Alleen als je met vakanties was kwam je niet naar Jembatan.

De eerste keer dat ik je zag, jullie kwamen net uit Spanje, waar je jarenlang gewoond had, om je weer voorgoed in Nederland te vestigen, was toen je door vrienden van jou op het bestaan van de Kumpulan werd gewezen.

En natuurlijk 'gezelligheidsdier' als je was moesten jij en Charlie dat zelf beleven. Je kwam en bent gebleven. De officiële begin tijd van samenkomst van de Jembatan bijeenkomst was 13.00 uur. Jullie waren er al om stipt half elf. Gingen zitten in de hal om koffie te drinken en te genieten van alles wat er om je heen gebeurde. Je kende iedereen die binnenkwam. Zoende en knuffelde alsof het iedere keer de laatste keer was dat je kwam. Intussen moest er nog iets zakelijks geregeld worden met de WUBO. Gelukkig voor jou werd dat positief beslist. Verder sprak je niet over je ervaringen in Nederlands-Indië tijdens WO II,

ook al was het onmogelijk om die verschrikkelijke periode uit je herinnering te wissen.

Toen vorig jaar de mogelijkheid zich aandiende om een reis naar Japan te maken- om te verwerken en afscheid te nemen van je haat jegens de toenmalige bezetter, heb je die kans met beide handen aangegrepen. De weken voorafgaande aan die verzoeningsreis, liet je ons meebeleven van wat er in je omging. De oude pijn en al het opgekropte verdriet kwam naar boven. Je sprak over je haatgevoelens jegens de Japanners en over je verwachtingen wat deze reis jou zou kunnen opleveren: bevrijding en vergeving?

En ja, toen je terug kwam uit Japan was je als herboren. In Nagasaki bij het herinneringsmonument heb je je verdriet achtergelaten, maar ook tijdens je gesprekken met overlevenden van het de atoombom kon luistern naar die slachtoffers. Het was de andere kant van het verhaal. Je hebt het allemaal in Japan achtergelaten. Hoezeer je ook tegen de reis had opzag je deed het wel.

Tijdens de wekelijkse kumpulan genoot je van je vrienden, mensen met een zelfde achtergrond, allemaal worstelend met het verleden. Jij bracht vrolijkheid mee. Zelfs je kinderen nodigde je uit om de sfeer te proeven. Je zoon Reggie moedigde je aan om met zijn muziek, als een pseudo Elvis op te treden tijdens de pasar Jembatan. Het lukte hem om iedereen uit hun stoel te krijgen en te laten dansen op zijn opzweepende Rock en Rollmuziek. Oud, jong, gehandicapt, zittend in een rolstoel of lopend achter een rollator, ze dansten allemaal mee. En jij, jij genoot! Van je zoon en van de uitgelaten sfeer. Je was zo trots op je kinderen, die allemaal zo goed hun plaats in de maatschappij hadden veroverd.

Het enige wat je nog wilde was genieten van het leven dat je nog te wachten stond. Naar bijna alle feesten en bijeenkomsten ging je. In de herfst van je leven wilde je plezier maken, dansen, lachen, meezingen. Het is je gelukt. Dansend ben je op zondagavond tijdens een kumpulan uit het leven weggegeden. Wij waren geschokt. Maar er is je een lange lijdensweg bespaard gebleven. Als een kasplantje verder leven wilde je niet. Dat betekende afhankelijk zijn van anderen. Daarom kocht je een paar weken voor je doodging nog een autootje, die je vol trots kwam laten zien. Twintig jaar had je niet meer gereden en je was zo trots als een pauw dat je dat toch maar weer flikte.

Zelfstandig en onafhankelijk gaan en staan waar JIJ naar toe wilde. Dit typeert je levensstijl zoals wij jou gekend hebben.

Leven en reizen, ik kwam je tweemaal tegen op Bali. Je logeerde in dezelfde straat, in de zelfde tijd.

Lieve Margie, wij hebben van en met je genoten, gelachen en gehuild. Je wilde terug naar Amsterdam, de stad waar het bruist van plezier weliswaar niet in een IMO A appartement, achter De Brug, Daarvoor ging jij te vroeg je laatste lange, eenzame reis maken naar de eeuwigheid, maar wel omringd door je kinderen, vrienden, mensen die je liefhad.

Je laat bij ons een enorme leegte achter. Op 27 juli is er weer een pasar Jembatan, jij zal er niet bijzijn.

Dag lieve Margie,

Selamat jalan, Selamat tidur.

Cor van Drongelen, namens de kumpulan Jembatan

Schilderij gekocht op Bali 2005

Geen Kind Meer

Je leeft je eigen leven wat zij er ook van vindt
Je bent al lang geen kind meer al blij je ook haar kind

Je wilt 'r over praten, maar niet op haar manier
Je zult haar best verdriet doen maar niet voor je plezier

Wat moet je nog met haar en met haar
ouderlijk gezag
En dan opeens dan is 'ie er, die dag

De dag waarop je moeder sterft, dat jij wordt losgelaten
En al haar eigenschappen erft, die jij zo in haar haatte

De scherpe tong, de bokkepruik, de zure schooljuffrouw

Die zullen ze dan binnenkort herkennen gaan in jou

En hopelijk ook de andere kant, de aardige, de zachte

Maar of je die hebt meegeërft valt nog maar af te wachten

De dag waarna de rest een kwestie wordt van tijd en pijn

De dag waarna je nooit meer kind zult zijn

Wat al die jaren fout ging komt dan niet meer terecht

En wat je nog wou zeggen blijft eeuwig ongezegd

De machteloze frasen van je genegenheid

En dat 't niet haar schuld was en ook dat 't je spijt

De dingen die je lang niet zeggen kon en zeggen wou

En dan zo graag nog 1 keer zeggen zou

De dag waarop je moeder sterft, de dag die al je dagen

Van dan af aan wat grijszer verft, al hou je niks te klagen

Je hebt je goeie vrienden nog, die staan je ook dichtbij

En als je soms een minnaar zoekt dan staan ze in de rij

Maar niemand zal meer weten hoe je met je pop kon spelen

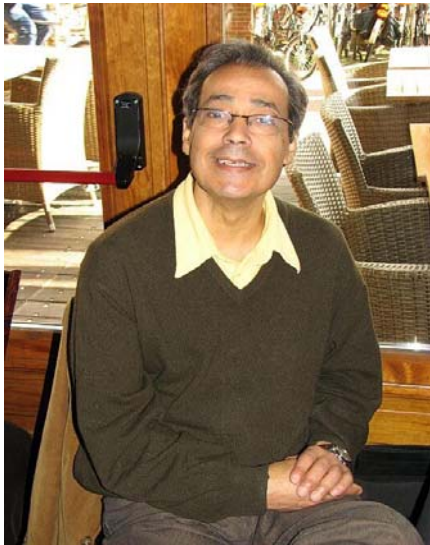
En niemand zal nog ooit je vroegste vroeger met je delen

De dag waarna je nooit meer kwetsbaar wezen kan en klein

De dag waarna je nooit meer kind zult zijn

Karin Bloemen

Afscheid van Najib Tajouini

Aan de leden van het A.P.C.P

Beste mensen,

Gisteren overleed op 61 jarige leeftijd onze vriend en collega Najib Taoujni aan een hartstilstand. Onze verslagenheid is groot. Vanaf 1999 was Najib betrokken bij het APCP, eerst als projectmedewerker, later als regisseur van voorlichtingsfilms en senior-beleidsmedewerker. Hij was daarnaast actief in de multiculturele organisatie Patiënten voor Patiënten en het comité Onze Hoop. Voor de televisie presenteerde hij het NOS-programma Paspoort, en regisseerde hij verschillende programma's.

Zij laatste wapenfeit was de indrukwekkende film *'Mag ik het in uw oor fluisteren'*, een film over jonge mantelzorgers in de grote stad, die 22 juni in première ging. Met het Slotervaart-ziekenhuis zat hij volop in de voorbereiding van een nieuw filmproject over diabetes.

Najib Taoujni wordt in zijn geboorteland Marokko begraven. Wij zullen hem heel erg missen.

Namens het APCP-team, Sectiebesturen en het Algemeen bestuur.
Hwa Tjoa, Directeur APCP

Medewerkers van De Brug stellen zichzelf voor.

Corrie Vermeulen

Zeer vereerd met de opdracht, notuleer ik sinds september 2007 de vergaderingen van medewerkers en/of bestuurders van De Brug. Ik ben Corrie Vermeulen, geboren in 1950 in Amsterdam. Nadat ik drie kinderen zo goed en zo kwaad als dat gaat, heb grootgebracht, ben ik blij kennis te maken met andere mensen en activiteiten, waarvan er op De Brug velen zijn. Ik ben freelance maatschappelijk werker en meestal op huisbezoek bij mensen die er niet meer uitkomen, door geldgebrek, werkloosheid en zelfs dakloosheid.

De activiteiten die enthousiaste medewerkers op De Brug ontplooiën, inspireren mij om ook in mijn omgeving mensen te motiveren om mee te doen.

Marijke Trotz Koning

Over mijn betrokkenheid bij Stichting De Brug.

Mijn naam is Marijke Trotz Koning, qua leeftijd hoor ik bij de oorspronkelijke doelgroep zoals die door de Zusters van de Goddelijke Voorzienigheid werd gezien bij het oprichten van de huiskamer.

Inmiddels is de doelgroep veranderd: vooral meer multicultureel, soms jonger en midden in het leven staand geworden. Helemaal in overeenstemming met de veranderingen onder bewoners van Geuzenveld.

De eerste keer dat ik Cor van Drongelen en Leyla Tamul (waarmee ik in het bestuur GGZ van het APCP zit) bezocht op de Brug (wel een uur fietsen van mij vandaan) kwam ik op een dinsdag rond 14.00 uur aan. Het was een drukte van belang. Niks geen eenzame oudere alleenstaanden, maar swingende mannen, en een grote groep geanimeerd pratende vrouwen in de huiskamer. Daar nam Cor mij mee naar toe, sloot resoluut de deur en stelde mij voor. Ik moest maar eens iets vertellen over mijn achtergrond – over rechten van mensen in de gezondheidszorg, dat kon altijd van nut zijn voor de groep. Later zou blijken dat dit de manier van Cor is: mensen voor 't blok te zetten in de vaste overtuiging dat het wel goed zal komen. De (Indische) vrouwen praatten veel en graag over alles maar ook en vooral over vroeger. Dan heerlijke geuren uit een professioneel ogende keuken. Heerlijk eten, echt Indisch zoals ik het van vroeger kende. (ik kom uit Den Haag, op mijn middelbare school was bijna de helft van de leerlingen afkomstig uit Indonesië, bij vriendinnen en vriendjes thuis heb ik met verwondering gezien hoe koken een hele dag in beslag kon nemen en wat een wonder zo'n maaltijd werd)

Er bleken meer taken gedaan te moeten worden dan de bestuursleden aankonden, dus in mei 2007 kwam ik erbij. Met als speciale taak de begeleiding van de stagiaires en het contact met hun scholen. Omdat ik uit het onderwijs afkomstig ben lag dat voor de hand.

Op medewerkersvergaderingen, op de communicatietraining en op het "uitje" heb ik

de medewerkers beter leren kennen. Heel bijzondere mensen en opvallend vind ik hun betrokkenheid en vrolijkheid. Als je binnenkomt voel je je heel welkom, ik denk dat de gasten dat ook zo ervaren. (wel heb ik het zoemen een beetje aan banden gelegd!)

Ik hoop dat we dit jubileumjaar met een groots feest kunnen vieren, naast alle "gewone" feesten zoals nieuwjaar, pasen, pinksteren, pasar jembatan, iftar, (misschien ook de zomerschool?) .

Wat een organisatie, die zoveel feesten en activiteiten zo goed laat slagen, het is fijn daar op enige manier bij te horen! (en goed voor de conditie: al dat fietsen in weer en wind)

Kunstwerk op Malta, langs het strand.

Je kunt zo door de poppetjes heen kijken. Het verandert iedere keer van kleur afhankelijk van wie er achter langs loopt. (red.)

INDISCH NIEUWS

Door Berthy Korvinus

Het is behoorlijk druk op het Indische front. In eerste instantie natuurlijk de Pasar Malam Besar.

Ik ben er drie maal heen geweest.

Als vertegenwoordigster van Jembatan/Kudo/Stg. De Brug in het Indisch Platform werd ik uitgenodigd om aanwezig te zijn bij de officiële opening op woensdag 21 mei door H.M.Koningin Beatrix vanwege het 50 jarig bestaan van de Pasar.

Met mij mee ging vanuit de Jembatan gelederen Nico van Cauter, die zichzelf vanaf dat moment een M.I.P. (Most Important Person) beschouwde.

Wij hebben de Koningin kunnen begroeten tijdens de receptie in de Hospitality Lounge. Nico met "Hartelijk Welkom hier". Ik met "Selamat Datang disini".

Vervolgens had ik met haar een gesprek over de Europese Werkgroep, waar wij meer dan 40 jaar geleden gezamenlijk in participeerden. Zij als voorzitter van het bestuur, ik als project secretaresse. Ze kende ook mijn naam. Haar geheugen daarvoor is perfect. Was het toen ook al, heel attent.

Vervolgens ben ik met mijn zoon Robert mee geweest met het Jembatan uitje naar de Pasar op 27 mei. Robert en ik begonnen in het Cultuurpaviljoen met de tentoonstelling over de NJAI,

Portret van een vergeten "oermoeder". De njai was de huishoudster van een blanke man.

Uit deze relatie ontstond de Indische Nederlander – de Indo.

Inmiddels zijn er circa 800.000 nazaten, zo leren we van Reggie Baay, die hierover een boek schreef. Wij vonden het heel interessant en genoten van de prachtige foto's van deze vrouwen. Het was erg druk, maar ook erg gezellig. Achteraf blijken 133.000 mensen de Pasar bezocht te hebben, een recordaantal.

Op uitnodiging van het NIOD (Nederlands Instituut voor Oorlogs Documentatie) ging ik voor de derde keer op 29 mei vanwege de presentatie van het boek "De Gentleman – Bandiet", verhalen uit het leven en de literatuur, Nederlands-Indië/Indonesië 1930-1960 van Marije Plomp.

Ik heb vanuit het Indisch Platform in de Begeleidingscommissie ten tijde van de onderzoeken Van Indië tot Indonesië /De Herschikking van de Indonesische Samenleving gezeten en kreeg daarom deze uitnodiging.

Ook dat was erg boeiend. Bovendien kwam het op mijn pad om een jonge blinde vrouw, derde of vierde generatie Indo, te begeleiden. Zij was zeer geïnteresseerd in haar achtergrond en deed alles wat voor haar mogelijk was. Ik nam mijn petje voor haar af zoals zij rustig en persistent haar weg ging. Ik sprak daarnaast tijdens de receptie diverse mensen, zoals de Heer Goof Huyser (ex-baas van de PUR), Els Bogaerts, mede schrijfster van het NIOD onderzoek: "Van tot Indonesië", Margaret Leidelmeijer van het Nationaal Archief, waarmee ik op persoonlijke titel in de Begeleidings-commissie Indisch Erfgoed van de Oorlog zit .

Daarna eindelijk eens rustig op eigen houtje en in eigen tempo de Pasar afstruinen.

Natuurlijk zijn de verleidingen dan erg groot en wordt het een en ander aangeschaft zoals een broek met wajang poppen en bijpassend 'baatje' met batikmotieven.

Voor mij een zeer goede Pasar Malam Besar tijd.

Helaas was dit de laatste van die naam.

Vanaf volgend jaar wordt het: TONG TONG FAIR. Eerlijk gezegd weet ik niet of dat verstandig is. Deze Pasar is zo bekend geworden als grootse Euraziatisch Festival ter wereld!

**Bent u ook een oudere, alleenstaande
stadsvernieuwingsurgent in Nieuw-West?**

Foto: Annick van Ommeren-Marquer.

**WIBO-appartementen in de flat
Oklahoma in Osdorp - 'Wibo' staat voor
'Wonen In een Beschermde Omgeving'.**

Netwerk

Dankzij de Stedelijke Vernieuwing is er een nieuw netwerk ontstaan: mensen spreken elkaar aan op straat of in de supermarkt en vragen dan vaak niet naar de gezondheid of naar de kinderen. Nee, tegenwoordig hoor je meestal: "Hoe staat het ervoor, bent u al urgent?"

Oudere alleenstaanden hebben het moeilijk

Hele wijken gaan op de schop, het gonst er van de activiteiten. Corporaties beloven gouden bergen en voor (bijna) iedereen een plek in de eigen buurt of tenminste in een van de naburige stadsdelen. Er worden bijeenkomsten georganiseerd waar deskundigen informatie en adviezen verstrekken aan bewoners. Starters en jongeren met of zonder beperkingen en ook grote gezinnen genieten alle aandacht van de Politiek en de samenwerkende woningbouwverenigingen.

Maar waar kunnen oudere alleenstaanden terecht voor advies en hulp in zo'n situatie?

Vaak zijn het vrouwen met een klein pensioentje, met lichamelijke klachten, gehecht aan hun vertrouwde buurtje met alle herinneringen. Wordt er ook gekeken of zij wel voldoende inkomen hebben voor de nieuwe woonsituatie? Lang niet iedereen kan zelf op internet of telefonisch speuren naar betrouwbare tips. Ze zijn dus afhankelijk van de begeleider die hun corporatie hen per brief heeft voorgesteld. Verder moeten ze zelf de aangeboden woningen (Woonkrant of op internet) doornemen en hun keuze doorgeven.

Heel vaak is dit een teleurstellende bezigheid.

Wibo-woningen

Er zijn ook ouderen die per sé onafhankelijk en zelfstandig willen blijven leven. Zij zouden graag voor een Wibo-woning kiezen met het

oog op hun fysieke gesteldheid. Ze stellen wel praktische eisen zoals een handige plaats voor wasmachine/koelkast en mogelijkheden voor aanpassingen in slaapkamer, douche en toilet plus plattegronden om de beschikbare ruimte zo efficiënt mogelijk in te delen. Eigenlijk zouden de architecten blij moeten zijn met deze ervaringsdeskundigen die eertijds hebben moeten woekeren met een beperkte ruimte, misschien voor een man met nachtdienst en een stel schoolkinderen.

Een eigen huis, een plek onder de zon

De Stedelijke Vernieuwing leidt soms tot een mooi en modern flatje, gemakkelijk schoon te houden door de bewoonster of haar thuishulp. Met de juiste, eerlijke adviezen van corporaties, politiek en instanties als het Amsterdams Steunpunt Wonen en het Bewonersplatform hopen we dat dit voor zoveel mogelijk stadsvernieuwingsurgente positief uitwerkt want een huis is pas een thuis als jij je er echt veilig en gelukkig voelt.

*Gepubliceerd: 14 juni 2008 Geheugen van
West; auteur: Hedda van Rozelaar*

Ouderen verdienen meer kwaliteit

De traditionele instellingen krijgen de laatste jaren veel kritiek ondermeer omdat de zorg te

uniform is. Nieuwe concepten moeten een variatie aanbieden als het gaat om hulp van familie, zorgpakketten, woonomgeving e.d. De raadsleden schreven een notitie:

“De focus op kwaliteit: Beter wonen voor ouderen in Amsterdam”

De notitie bevat 21 aanbevelingen en is 14 mei in behandeling genomen door het College van B&W. Jesse Bos (PvdA):

“Amsterdam vergrijst na 2015”.

We willen dat ouderen van straks meer keuzevrijheid en kwaliteit hebben. Er is een top 20 van goede verpleeginstellingen gepresenteerd in de media en daar komt geen één Amsterdamse instelling in voor. Dat moet anders. Een van de aanbevelingen is dan ook: Zeker 5 vernieuwende initiatieven in Amsterdam de komende twee jaar te initiëren”.

Een andere aanbeveling is om ouderen die nu in de stedelijke vernieuwing moeite hebben de nieuwe (eventueel speciale zorg-)woning te bekostigen daarbij te helpen. Een gedwongen verhuizing hoeft dan niet duurder uit pakken. Hetti Willemse: “Voor een ouder iemand kan 100 euro extra woonlasten echt veel zijn. Ik zie graag dat we een regeling treffen om daarin tegemoet te komen. Ik kan je een rekenvoorbeeld laten zien dat we daar als maatschappij bovendien baat bij hebben: ouderen die lang en fijn thuis wonen hoeven minder snel, of nooit, naar een verpleeginstelling.”

 [080428 notitie beter wonen voor ouderen.doc](#) (op te zoeken op internet)

Wat is de WMO?

Voor wie is de Wmo?

De Wmo is er voor alle burgers met speciale aandacht voor kwetsbare burgers. Het gaat daarbij onder meer om ouderen, mensen met een beperking, mensen met een verslaving. Maar ook om jeugd en hun ouders,

mantelzorgers en vrijwilligers.

Wat verandert er voor u?

De invoering van de Wmo heeft enkele veranderingen tot gevolg, met name als u al vóór 1 januari 2007 hulp bij het huishouden had.

Hulp aanvragen bij het Wmo-loket

Tot 1 januari 2007 verliepen nieuwe aanvragen voor hulp bij het huishouden via de AWBZ. Ook wijzigingen of verlengingen verliepen via deze weg. Sinds de invoering van de Wmo kunt u een aanvraag alleen nog indienen bij de gemeente. Dit kunt u telefonisch doen bij het Wmo-loket. In Amsterdam zijn dat de loketten Zorg en Samenleven of bij het CIZ of thuiszorgorganisatie.

Zorg in natura of met een Persoonsgebonden Budget

Met de Wmo kunt u ervoor kiezen om de hulp bij het huishouden of andere voorzieningen door de gemeente te laten regelen. Of u kunt ervoor kiezen om de voorzieningen zelf te regelen via een persoonsgebonden budget (PGB). Er is dus de keuze tussen "zorg in natura" en een PGB. Een uitzondering op deze regel is het collectieve vervoer. Daarbij kunt u niet kiezen voor een PGB.

De gemeente compenseert beperkingen

De gemeente heeft met de Wmo een compensatieplicht gekregen. Dat wil zeggen dat uw beperking zodanig wordt gecompenseerd dat u in staat gesteld wordt om een huishouden te voeren, u te verplaatsen in en om de woning, u lokaal te verplaatsen per vervoermiddel en medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale contacten aan te gaan.

Medische indicatie via het CIZ

Om in aanmerking te kunnen komen voor één of meerdere Wmo-voorzieningen, heeft u een indicatie nodig. Deze indicatie zal gesteld worden door het CIZ (Centrum Indicatiestelling Zorg). Dat is dezelfde organisatie die jarenlang

de indicatiestelling voor de huishoudelijke hulp bij de AWBZ heeft gedaan.

Eigen bijdrage voor hulp in het huishouden
Voor de hulp bij het huishouden bent u een eigen bijdrage verschuldigd die afhankelijk is van uw inkomen. De eigen bijdrage wordt berekend en geïnd door het Centraal Administratie Kantoor (CAK). Dit is een landelijke organisatie die vanuit het Rijk deze opdracht heeft gekregen. Er is een maximum gesteld aan de hoogte van de eigen bijdragen die u moet betalen binnen de Wmo én de AWBZ.

Voor de andere Wmo-voorzieningen (woonvoorzieningen, hulpmiddelen en vervoersvoorzieningen) bent u met ingang van 1 januari 2007 geen eigen bijdrage meer verschuldigd.

Meepraten over de Wmo

Inwoners van Amsterdam en Diemen hebben een belangrijke rol bij de Wmo: zij kunnen meedenken en meepraten over de plannen van de gemeente. De gemeente behoort eerst naar de wensen van de inwoners te luisteren voordat er plannen gemaakt worden. Ook wordt het in de Wmo verplicht voor gemeenten om advies te vragen aan belangenorganisaties.

Bij het Informatie- en Klachtenopvang Gezondheidszorg 'Signaal' kunt u eveneens terecht met vragen en klachten over de uitvoering van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Bijvoorbeeld:

-U heeft een rolstoel toegewezen gekregen, maar hij wordt niet geleverd. U heeft een aanvraag gedaan bij het indicatiecentrum (CIZ) en u hoort niets.

U heeft een rit geboekt bij Stadsmobiel of Connexion en het busje komt niet of veel te laat. Samen met de WMO-Klachtenopvang van IKG 'Signaal' kunt u hier iets aan doen. U kunt bij de WMO-Klachtenopvang terecht voor:

informatie en bemiddeling tussen u en de persoon of organisatie waarover u een klacht heeft. informatie over waar en hoe u een klacht moet indienen hulp bij het schrijven en afwickelen van de klacht begeleiding bij het indienen van klachten bij de Gemeentelijke Ombudsman, als u, nadat dit steunpunt hulp heeft geboden, nog niet tevreden bent over de afhandeling van uw klacht.

Voorstellen tot verbetering WMO
De medewerkers van de WMO-Klachtenopvang verzamelen alle klachten. Naar aanleiding daarvan doen ze voorstellen om uitvoering en regelgeving van de WMO te verbeteren.

Voor wie?

De WMO is bedoeld voor alle Amsterdammers en Diemenaren die een voorziening nodig hebben op het gebied van wonen, of om zich zelfstandig te verplaatsen. Instellingen die betrokken zijn bij de uitvoering van de WMO zijn met name de WMO-helppes van de gemeente, Loket Zorg en Samenleven, het indicatiecentrum (CIZ), Stadsmobiel en Connexion, Dienst Wonen en de Dienst Zorg en Samenleven.

Compensatie zorgverzekering-wet met terugwerkende kracht

11-07-2008

De CG-Raad schreef begin juni een brief aan de Tweede Kamer over de compensatie van het eigen risico in de Zorgverzekeringswet (Zvw). De CG-Raad toonde zich in de brief teleurgesteld over het feit dat een grote groep mensen met een beperking in 2008 niet in aanmerking komt voor de compensatie

Sommige mensen – met vooral hoge uitgaven voor medicijnen – krijgen voortaan jaarlijks een bedrag van € 47 terug voor de eigen bijdragen Zorgverzekeringswet. In 2009 en 2010 komen meer groepen in aanmerking voor compensatie. Vanaf 2009 bijvoorbeeld ook mensen die te maken hebben gehad met ziekenhuisopnames. Vanaf 2010 vallen ook de hulpmiddelengebruikers onder de doelgroep. In de brief aan de Kamer stelt de CG-Raad voor de mensen die pas in 2009 of 2010 de compensatie krijgen, hiervoor met terugwerkende kracht in aanmerking te laten komen.

Motie met CG-Raad-wens

De Tweede Kamer is doordrongen van deze onevenredigheid. Vorige week nam de Kamer de motie Van Gerven (SP) aan. Deze motie vraagt precies waar ook de CG-Raad op heeft aangedrongen: compensatie met terugwerkende kracht voor chronisch zieken en gehandicapten die in 2008 nog niet onder de normen van de regeling vallen.

Volgens de CG-Raad betekent dit dat mensen die in 2008 nog niet in de afgebakende doelgroep van de compensatieregeling vallen, in 2009 over twee jaar compensatie ontvangen. Op korte termijn vindt overleg plaats met het ministerie van VWS over of en zo ja hoe de compensatie met terugwerkende kracht wordt uitbetaald.

Informatie

Vanuit het ministerie van VWS is in samenwerking met het Centraal Administratiekantoor (CAK) een voorlichtingstraject in gang gezet. De CG-Raad is gevraagd om advies in dit voorlichtingstraject. In september 2008 verschijnt een brochure over compensatie van het eigen risico in 2008. Deze brochure geeft informatie over voor wie de compensatieregeling bestemd is en wat de regeling precies inhoudt. Iedereen die in 2008 tot de doelgroep van de regeling behoort, ontvangt automatisch bericht plus informatie over de regeling van het CAK.

(De nieuwspagina's komen tot stand in samenwerking met de redactie van AanZet.)

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

In de komende vier jaar is het instituut betrokken bij het Wmo-programma van VWS Beter in meedoen. Het programma richt zich op vernieuwing en kwaliteitsverbetering binnen de Wmo en in de relatie met andere beleidsterreinen. Het programma wil gemeenten, uitvoerende instellingen, professionals en burgers/ cliënten ondersteunen bij innovatie van het beleid en kwaliteitsverbetering van de uitvoering van de Wmo. Ons instituut richt zich vooral op innovatie. Onder de titel Iedereen telt mee zoeken we naar nieuwe aanpakken, versterking van bestuurskracht van gemeenten en horizontalisering op de terreinen sociale samenhang, wonen-zorg-welzijn en activering.

Lokaal armoedebeleid

Door de invoering van de WWB (Wet Werk en Bijstand) en de Wmo (Wet maatschappelijke ondersteuning) is het armoedebeleid vergaand gedecentraliseerd. Gemeenten hebben behoefte aan handvatten om dit beleid in te vullen. De smalle opvatting dat armoede vooral met inkomensbeleid is aan te pakken, volstaat niet langer. Het Verwey-Jonker Instituut begeleidt gemeenten bij een integrale aanpak. Daarmee betrek je ook andere beleidsterreinen bij het armoedevraagstuk. Het gaat immers niet alleen om de financiële situatie, maar ook om gezondheid, voortijdig schoolverlaten en sociale contacten.

Accenten op

- **ouderen**
- **lokaal armoedebeleid**
- **participatiemogelijkheden voor daklozen en verslaafden .**
- **het combineren van mantelzorg en betaald werk .**

- **de bejegening van lesbische vrouwen en homoseksuele mannen op de werkvloer .**
- **de werkgelegenheid voor 55-plussers .**

GEHANDICAPT EN GEËMANCIPEERD

Emancipatie van mensen met een lichamelijke handicap.

Stand van zaken

In Nederland leven ruim 800.000 mensen met een lichamelijke handicap. Hun deelname aan de maatschappij blijft ruimschoots achter bij die van andere groepen. Die achterstand vloeit voort uit openlijke en verholde vormen van discriminatie en uitsluiting op grond van vooroordelen over lichamelijke handicaps. Emancipatie is hierop het antwoord, zo blijkt uit dit rapport. Daarin is te lezen wat de stand van zaken is met de emancipatie van mensen met een lichamelijke handicap. Een belangrijke conclusie is dat het voor emancipatie nodig is een collectief gedeelde identiteit te ontwikkelen die verwijst naar de kracht die gehandicapten aan de dag leggen in hun dagelijkse strijd tegen belemmeringen en beperking. Het rapport biedt belangrijke aanknopingspunten voor de belangenbehartiging van mensen met een lichamelijke handicap, maar ook voor het emancipatiebeleid van de overheid en maatschappelijke organisaties.

Emancipatie gehandicapten verloopt moeizaam

Positieve verbetering blijft uit door discriminatie

De belangrijkste oorzaak van de maatschappelijke achterstand van mensen met een lichamelijke handicap is discriminatie. De wisselwerking tussen zelfdiscriminatie en discriminatie door anderen zet een mogelijke verandering op slot. Het antwoord daarop is emancipatie. Mensen met een lichamelijke handicap moeten zichzelf presenteren als competente burgers, maar ook de samenleving

moet drastisch veranderen. Daarvoor is een frisse beweging nodig die het denken van en over handicap nieuw leven inblaast.

Emancipatie van mensen met een lichamelijke handicap.

Het rapport is geschreven door het Verwey-Jonker Instituut en het Advies-, Schrijf- en Trainingsbureau Yvette den Brok in opdracht van de Algemene Nederlandse Gehandicaptenorganisatie (Ango). Het rapport berust op 39 diepte-interviews met autochtone en allochtone mannen en vrouwen met een lichamelijke handicap, en op een literatuurstudie naar verschillende vormen van emancipatie, empowerment en zelfactualisatie.

Participeren, mits...

Van de 800.000 mensen met een lichamelijke handicap blijft de deelname aan de samenleving ruimschoots achter bij die van andere groepen, doordat zij niet kunnen rekenen op de nodige voorzieningen en ondersteuning. De oorzaak hiervan ligt in vormen van openlijke en verholde discriminatie. In het rapport noemen de auteurs discriminatie op grond van handicap validisme: discriminatie op grond van validiteit.

Emancipatie

Het antwoord op deze achterstand is emancipatie. Dit heeft twee zijden. Aan de ene kant houdt het in dat mensen met een handicap toegang krijgen tot letterlijk alle facetten van de samenleving en evenveel zeggenschap hebben als anderen. De huidige regelingen werken zelfs uitsluiting vaak eerder in de hand, dan dat ze participatie bevorderen. De samenleving moet fysiek en mentaal zodanig veranderen dat mensen met een handicap kunnen deelnemen aan het ter zake doende discours. Aan de andere kant wil dit zeggen dat mensen met een handicap als competente burgers hun plek in de samenleving opeisen. Om dit op te brengen is het nodig dat zij een trots of eigen identiteit

ontwikkelen. Die kan gebaseerd zijn op de kracht die zij hebben om ondanks alles hun eigen leven te leiden.

Bijstellen ideeën, normen en waarden

Doordat mensen met een handicap steeds weer worden geconfronteerd met discriminatie, zijn zij vaak zelf gaan geloven dat hun achterstelling een logisch gevolg is van hun lichamelijke conditie: zelfdiscriminatie. De eerste opdracht voor de belangenorganisaties is dan ook om programma's op te stellen voor een fundamentele bijstelling van ideeën, normen en waarden over het hebben van een handicap.

Met dit oogmerk richten de onderzoekers onder meer de volgende aanbevelingen aan de belangenorganisaties Ango en CG-raad:

Belangenorganisaties moeten zich - explicieter dan nu – gaan buigen over de betekenis die mensen met een handicap zelf geven aan bijvoorbeeld arbeid, opleiding, relaties, huwelijk en gezin. Zij zullen zelf willen formuleren hoe zij, gegeven hun handicap, op die terreinen kunnen bereiken wat ze willen.

Belangenorganisaties starten een gezamenlijke discussie onder mensen met een lichamelijke handicap met als inzet de eigen identiteit.

Schenk blijvende aandacht aan de emancipatie op het niveau van het individu door het bevorderen van zelfredzaamheid en het bieden van ondersteuning bij het ontwikkelen van life politics.

Meer informatie/recensie exemplaar: Verwey–Jonker Instituut, Ida Linse
Communicatieadviseur),

Tel.(030) 23 00 799 of 06 41 50 65 65.
ilinke@verwey-jonker.nl

Oud worden is het leven dat je leidt voorzetten!

Lena Lopes Dias,

Deze uitspraak deed Lena Lopes Dias (toen 72) in 1985 op een themadag "De oudere vrouw nu en straks". Deze ideeën waren niet nieuw voor haar. Al in de jaren zestig vond ze dat ouderen veel meer moesten worden aangesproken op hun talenten. Er lag een schat aan energie, kennis en vaardigheden braak als de kinderen de deur uit waren en/of het werkzame leven buitenshuis was afgesloten. Het was dus niet voor niets dat juist Lena aan de wieg stond van projecten die ook nu nog met succes voortgezet worden. Een voorbeeld is het "Gilde", de organisatie die ouderen inschakelt om hun kennis gratis over te dragen aan andere generaties. Een situatie waarin ouderen zin geven aan hun leven en anderen profiteren van hun wijsheid. Ook stimuleerde zij de cursussen "Pensioen in zicht" waarin mannen en vrouwen werden voorbereid op de derde levensfase wanneer hun dagelijks bestaan drastisch zou veranderen. Nadruk lag ook hier weer op het zinvol bezig blijven.

In 1966, tijdens een interpellatie in de gemeenteraad stelde Lena: "Iedereen is verantwoordelijk voor het welzijn van de medemens, dus ook voor de bejaarden. Bejaarden met hun levenservaring zijn van belang voor de samenleving, maar hun problemen zijn weinig zichtbaar". Ze maakte zich in dit verband zorgen over het afkalven van gemeentelijke voorzieningen. "Hoe moet het nu verder met onze chronisch zieke bejaarden?" vroeg ze zich af.

Er werden weliswaar verpleeg- en verzorgingshuizen en bejaardenwoningen gebouwd, maar dat waren heel grote complexen aan de rand van de stad. Terwijl je ouderen toch juist in de buurt zou moeten houden, waarin zij van hun opgebouwde netwerk zouden kunnen profiteren en omgekeerd anderen van hun kennis en vaardigheden. Veel ouderen woonden echter in slechte woningen, die totaal ongeschikt waren voor hen die beperkingen gingen ervaren. Ten einde raad vertrok men dan toch maar uit de buurt om vervolgens in veel gevallen eenzaam of depressief te worden.

Hillie en Piet zorgen voor de Makanan tijdens de Jembatan bijeenkomsten.

Er waren al wel een aantal voorzieningen voor ouderen in de buurten, zoals de dienstencentra, maaltijden, hulp aan huis, vriendschappelijk huisbezoek e.d., maar deze werden verzorgd door allerlei verschillende organisaties: de GGD, de sociale dienst, de kruisverenigingen, het maatschappelijk werk, de gezinsverzorging, het UVV, enz. Werkte men niet langs elkaar heen? Profiteerden die wel van elkaars kennis en ervaringen? Was het duidelijk waarvoor je bij wie, voor wat terecht kon? Nee, er was geen overzicht, geen samenwerking en geen plan.

Lena vond dat een wijkopzet een goed antwoord was op deze problemen. De oudere benaderen in zijn of haar eigen sociale context. Weliswaar had ook zij niet onmiddellijk een antwoord op de slechte huisvesting van veel ouderen, maar in ieder geval kon de woonsituatie van de ouderen in elke buurt in kaart gebracht worden en kon gezamenlijk bekeken worden welke oplossingen dichtbij huis mogelijk waren. Een proef met een wijkwerkgroep van instellingen had in Bos en Lommer al een positief effect gehad.

Ze formuleerde daarom het volgende voorstel:

1. De (toen bestaande) gemeentelijke commissie voor bejaardenvraagstukken stelt wijkwerkgroepen in.
2. Er worden voldoende mensen ingeschakeld met kennis, inventiviteit en tact.
3. Er moeten met name meer vrouwen betrokken worden.

Zij wilde de zogenaamde wijkposten realiseren in een samenwerking tussen overheid en particulier initiatief. Per wijk zou er één wijkpost moeten komen, maar de gemeente zou het overzicht moeten houden. Verder zou deze zorg moeten dragen voor één gemeenschappelijke registratie.

Waar zouden deze wijkposten moeten komen? Als uitbreiding bij de wijkcentra? Bij dienstencentra, bij bejaardenwoningen? Dit laatste zou echter het risico van 'apartheid' met zich meedragen. Lena was daar erg huiverig voor. Bejaarden moesten zoveel mogelijk net als alle andere burgers in de maatschappij kunnen functioneren. De dienstencentra moesten de druk op de bejaardentehuizen verlichten. Maar ouderen die nog uitstekend zelfstandig konden leven en wonen, moesten nog niet in dat circuit terecht komen. Wijkgerichte coördinatie van zorg en welzijn en ontmoetingspunten moesten midden in de maatschappij gerealiseerd worden. Daarbij moesten ouderen zelf bij de opzet en de uitvoering worden betrokken.

De emancipatie van de (getrouwde) vrouw was een ander belangrijk punt voor haar. Ze wilde deze graag inzetten bij de vernieuwing van het ouderenwerk. Vrouwen moesten meer opgenomen worden in het arbeidsproces. Veel vrouwen hadden een voorkeur voor werken in de zorg, dus dit zou een uitgelezen kans zijn. Het werken voor ouderen was verantwoordelijk werk en een goede voorbereiding, training en oefening was daarom noodzakelijk. Onder andere moesten vrouwen leren te overleggen met anderen, leren functioneren in onbekende situaties, leren spreken, vergaderen en besturen.

De wethouder stelde bij de interpellatie echter dat er waarschijnlijk niet voldoende vrouwen te vinden zouden zijn. Het aanbod aan werkgelegenheid overtrof vele malen de vraag. Daarbij vonden vrouwen huishoudelijk werk niet aantrekkelijk, dacht hij. Lena bleef echter optimistisch: "Het is geen huishoudelijk werk. Ongeschoolde vrouwen van rond de 50 jaar zitten met een leeg nest en willen graag de deur uit en maatschappelijk bezig zijn. Ze kunnen zich bezig houden met het opzetten van eettafels, telefooncirkels, cliëntenraden enz. Daarbij moet het mogelijk zijn parttime en duo-banen te scheppen". Zij vond wél dat de sociale academies dan ook meer aandacht zouden moeten hebben voor dit potentieel aan arbeidskrachten. In de jaren tachtig wàs er inderdaad enige jaren een HBO-opleiding voor en van de 3e levensfase! In 1970 werd de eerste van 20 wijkposten geopend en Lena werd directeur van de overkoepelende stichting.

Stichting Wijkvoorzieningen voor Bejaarden (S.W.B.)

Toen op 28 januari 1970 het bestuur van de S.W.B. door de Wethouder van Sociale Zaken werd geïnstalleerd, kreeg het een uitgebreide opdracht mee, vervat in artikel 2 van de statuten. 'De Stichting stelt zich ten doel: Het wijksgewijs bevorderen van voorzieningen, teneinde zelfstandig wonende bejaarden in staat te stellen zich zo lang mogelijk in eigen milieu te handhaven.' Dit wordt in de statuten

nader uitgewerkt in wijkposten, voorlichting, overleg, opsporen van lacunes en samenwerking om tot opheffing van geconstateerde tekorten te komen. De voorkeur voor het instellen van wijkposten boven het vestigen van dienstencentra werd, behalve door de huiver voor 'apartheid', ook ingegeven door de mogelijkheden die het bood om beter aan te sluiten op situaties in de wijken.

Toen Lena Lopes Dias in augustus 1970 aantrad als directrice, stelde zij het bestuur voor om twee functionarissen per wijkpost aan te stellen. Eén kracht met een hogere beroepsopleiding voor het overleg en de voorlichting en een andere met een middelbare beroepsopleiding voor de spreekuren. In 1974 waren er in Amsterdam 20 wijkposten gevestigd met even zovele wijkpostleiders en ongeveer 30 medewerkers dienstverlening, gedeeltelijk parttimers. De volgorde van oprichting en de plaats van de wijkpost werden bepaald aan de hand van de percentages zelfstandig wonende ouderen in de wijken.

In 1973 deden stafmedewerkers hun intrede bij het centraal bureau, omdat meer begeleiding nodig bleek te zijn. Het werken in de wijk stelde andere eisen aan de medewerkers die hun praktijkervaring op andere werkgebieden hadden opgedaan. De werkers werden steeds met onverwachte problemen geconfronteerd en geen twee Amsterdamse wijken waren identiek. Toch kwamen er ook algemene problemen naar voren:

- Er bleek grote behoefte aan huishoudelijke hulp. De bemiddeling hiervoor werd gedeeltelijk door de S.W.B. gedaan, maar moest eigenlijk door de thuiszorginstellingen worden overgenomen. Met het stedelijk orgaan voor de gezinsverzorging werd dit besproken. Ook werd in dit gesprek ingebracht dat er behoefte was aan wijkbejaardenverzorgenden die lichamelijke verzorging aan huis zouden moeten bieden.
- Ouderen moesten er op attent gemaakt worden, dat er de mogelijkheid bestond om bijstand aan te vragen voor voorzieningen.

- De wens om te komen tot een duidelijk opnamebeleid voor bejaardentehuizen resulteerde in een overleg per wijk met het Centrale Registratie- en Indicatieorgaan. Hierbij werden ook andere instellingen betrokken, zodat bij er bij urgente situaties naar andere voorzieningen kon worden gekeken, voordat de opname werd gerealiseerd. In goed overleg lukte het de instellingen samen verantwoordelijkheid te laten dragen in complexe situaties.
- Een ander gemeenschappelijk probleem datesignaleerd werd betreft de geconcentreerde huisvesting van zelfstandig wonende ouderen. Er werden grote flats voor hen gebouwd, maar zonder enige voorziening. Wijkposten gingen ook aan de slag met voorlichting aan potentiële bewoners van deze flats. Er werden vrijwilligersteams opgezet die de nieuwe bewoners wegwijs maakten in de wijk. Ook werden er bijvoorbeeld per etage gesprekken georganiseerd opdat de mensen contact konden leggen met elkaar.

In sommige wijken bestonden al felicitatiediensten vanuit de wijkcentra en het vrijwilligerswerk. Doel hiervan was op het spoor te komen van ouderen die hulp nodig hadden en daar niet aan wisten te komen. Omdat slechts een klein percentage echt hulpbehoevend was, werd er door de S.W.B. nog een tweede doel gesteld, namelijk het informatie geven over het werk van de wijkposten. Vrijwilligers werden getraind in het afleggen van de bezoeken en het terugrapporteren aan de wijkpost. Het bezoek werd vooraf aangekondigd bij ouderen vanaf 75 jaar, die nog niet bekend waren bij de hulpverlening. De eerste proef omvatte ongeveer 1300 adressen en een kwart daarvan leverde vragen op voor een verder bezoek en hulp. Een huisbezoek kon dus een goed middel zijn om noodsituaties te voorkomen. Systematisch huisbezoek bleek voor verschillende doeleinden bruikbaar. In de ene wijk leidde het tot samenwerking met een buurthuis, in de andere tot een burenhulporganisatie. In geval van renovatie en sanering leverden huisbezoeken relevante

informatie op voor sociale begeleiding aan de boven 70- jarigen. Hierbij kon gebruik gemaakt worden van de bestaande netwerken en het aanbod van de wijkposten.

Stedelijke werkgroepen werkten de signalen van de wijkposten uit en ontwikkelden richtlijnen voor intern beleid. Op de volgende thema's waren groepen actief: Dienstverlening, rapportagebeleid, renovatie/ sanering en publiciteit. De beleidsvorming was mede afhankelijk van externe factoren. Welke financiële en organisatorische ruimte werd de stichting geboden? Hoe konden zij de wijk een duidelijk alternatief bieden voor opname van ouderen die nog niet als urgent te boek stonden?

Spanning tussen het mogelijke en het wenselijke was daarbij onvermijdelijk.

Na bijna zes jaar moest Lena in verband met hartklachten terugtreden bij de SWB. De basis voor gecoördineerd ouderenwerk was echter gelegd. De wijkposten hadden zich een vaste plek in het spectrum van dienstverlening aan thuiswonende ouderen verworven. Het beleid in de wijken richtte zich op consolidatie.

De instelling van de stadsdelen (rond 1990) bracht allerlei wijzigingen met zich mee. Door de decentralisatie van het welzijnsbeleid werd de subsidiëring van de wijkposten overgeheveld naar de stadsdelen. De S.W.B. hield op te bestaan en ieder stadsdeel vulde het wijkgericht ouderenwerk op zijn eigen wijze in. De werkers in de wijken hadden toch behoefte aan stedelijke afstemming en wilden met elkaar bespreken of ze nog steeds in staat waren hun dagelijks werk uit te voeren in de geest van Lena Lopes Dias. Zij richtten de Amsterdamse Vereniging Coördinerend Ouderenwerk (AVCO) op.

Een rechtspersoon die ook nodig was om het adressenmateriaal van het bevolkingsregister te blijven verkrijgen. De gemeente vond de gezamenlijkheid belangrijk en gaf subsidie voor een ondersteunings-functionaris. Het overheidsbeleid was er op gericht verzorgingshuisplaatsen af te bouwen en

ernaar te streven ouderen zo lang mogelijk in hun eigen omgeving zelfstandig te laten wonen. Als gevolg hiervan werd de functie ouderenadviseur ontwikkeld. Deze ondersteunt zelfstandig wonende ouderen die de regie over hun eigen leven niet goed meer zelf kunnen voeren. De dienstverlening omvatte nu de cluster: huisbezoeker, dienstverlener, ouderenadviseur. Verder kwamen vanuit de signalen uit de wijk o.a. het basispakket voor ouderen, een gezamenlijke registratie, een beleid met betrekking tot oudere migranten tot stand.

De Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO) heeft weer een nieuwe visie op het ouderenbeleid met zich meegebracht.

Alhoewel, is het wel zo nieuw?

Al in 1970 zei Lena dat voorzieningen voor ouderen later zullen worden geïntegreerd in algemene welzijnsvoorzieningen.

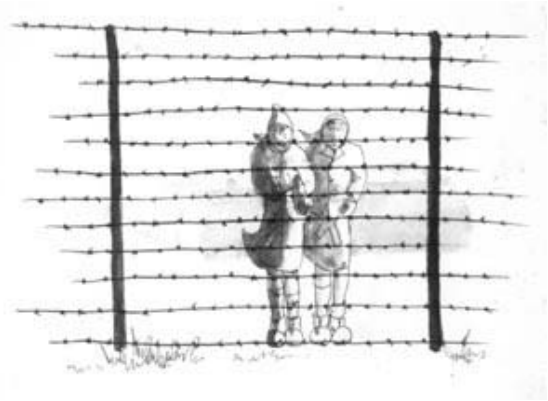
En ze vroeg zich toen al af of het denkbaar was de dienstverlening in de richting van gehandicapten te verruimen. Iets wat nu in het kader van de WMO gebeurt.

Het wijkgericht werken, waar zij destijds zo vurig voor pleitte, is in het kader van de WMO gemeengoed geworden. Haar visie op samenhang en samenwerking is, mede door de mensen die zij in dienst nam, voortgezet in de wijkposten, op welke wijze die dan ook georganiseerd zijn in de stadsdelen.

Zij is van grote invloed geweest op het ouderenwerk en het ouderenbeleid in

Amsterdam en was, met haar vooruitziende blik, haar tijd ver vooruit.

Dini Eekhuis, Zeeger Deenik, Greetje Luif-Krul, Piet Seijsener, Liesbeth Vogelezang-Stoute

Boekbespreking.

SPOREN VAN VERNIELING

Oorlogsschade en rechtsherstel in Indonesië 1940-1957 door Peter Keppy: Uitgegeven door Boom, Amsterdam, ISBN90 8506 2543, prijs € 24,50

De titel van het boek maakt al duidelijk, dat het hier om een complex onderwerp gaat met wisselende deelnemers.

Het begon in 1942 met de aanval van Japan op Nederlands-Indië, waarna alle Nederlanders werden geïnterneerd en hun eigen-dommen geconfisqueerd. Daarop namen de Indonesiërs de open gevallen plaatsen in, die zij niet meer zouden verlaten.

In 1945, bij de onafhankelijkheidsstrijd der Indonesiërs traden naast hun losse strijdgroepen de Japanners en Britten op, in 1946 gevolgd door TNI, KL en KNIL. Bij de afwikkelingen na de oorlog bleken de belangen van de voormalige kolonie lang niet altijd te sporen met die van Amerikanen en hun opbouwplannen voor een anticommunistisch Japan.

Het nagaan van de bewegingen van alle partijen vroeg het raadplegen van uiteenlopende bronnen, die elkaar niet steeds bevestigden.

Verder is het een taai onderwerp door het ambtelijk taalgebruik van een groot aantal instanties dat zich hiermee bezig hield, door de voormalige diplomatie van meerdere regeringen bij de ingrijpende machtsverhoudingen in Europa en Azië en door de juridische formuleringen in procedures en besluiten.

De auteur is er echter in geslaagd om er een goed leesbaar en helder geheel van te maken. Dit door zich niet onnodig in vakjargon te verliezen, maar vooral door de begrippen scherp te formuleren.

Zo toont hij allereerst aan, dat de oorlogsschade en het rechtsherstel grote verschillen vertonen, die fundamenteeler zijn dan de titel doet vermoeden:

- Oorlogsschade valt onder publiek recht: materiële schade als gevolg van oorlogshandelingen en vernielingen, die vergoed wordt aan de benadeelden en waarvan de lasten worden gedragen door de samenleving. Bij de Pacific-oorlog heeft Japan eenmalig ook immateriële schade vergoed.

- Rechtsherstel is privaat recht: teruggave, schikkingen en of compensatie door de daders aan de gedupeerden voor onteigende en geroofde goederen. Bij de Pacific-oorlog betekende dit ook de inspanning voor het terugkrijgen van in Japan terug gevonden goederen.

Oorlogsschade

Op 27 februari 1942, twee dagen voor de Japanse landing op Java besloot de Volksraad, dat alle oorlogsschade zou worden vergoed. De 60 leden (waarvan 25 Nederlanders) konden niet bevroeden over

welk bedrag zij toen oordeelden.

In 1943 dacht de gevluchte plv. G.G. Van Mook daar dan ook minder makkelijk over; hij meende zelfs dat er ook geen wettelijke verplichting voor zo'n vergoeding was. In november 1945 voegde hij er aan toe dat de vergoeding de draagkracht van de samenleving niet te boven mocht gaan. Het was te voorzien dat er na de wederopbouw van het eilandrijk weinig algemene middelen voor vergoeding van oorlogsschade zouden resteren: de aangerichte materiële schade was enorm. Om nog maar te zwijgen over de kosten van de militaire operatie voor het herstellen van 'orde en vrede'.

Tot in 1948 zouden overzee vier commissies de vergoeding van oorlogsschade bestuderen. Daarbij verschraalde het begrip van oorlogsschade allengs naar huisraadschade en van daaruit naar kosten van herinrichting of 'rehabilitatie'.

In 1951 werd in Nederland de CAB, Commissie Achterstallige Betalingen benoemd, die een voorstel deed voor de uitkering van deze rehabilitatie.

In 1954 volgde het kamerdebat, f 81 miljoen werd hiervoor uitgetrokken. Er volgden ruim 70.000 aanvragen van voormalige kostwinners, die in 1955 werden uitbetaald.

In 1956 werd bij de vredesonderhandelingen met Japan het Stikker-Yoshida akkoord gesloten: Japan betaalde \$ 10 miljoen (of f 38 miljoen) voor vergoeding van immateriële oorlogsschade aan ruim 90.000 burgergeïnterneerden, per persoon f 415; de krijgsgevangenen moesten het stellen met f 325 de man.

De regering meende met deze rehabilitatie haar verplichtingen voldoende te hebben

ingelost. Over uitbetaling van salaris en soldij over de bezettingsjaren werd niet meer gesproken. Pas in de zomer van 1981 kwam de wet Uitkering Indische Geïnterneerden die aan ieder van de 40.000 geïnterneerde kostwinners belastingvrij f 7500 'backpay' toezegde als vergoeding van gederfde soldij of inkomen in de bezettingsjaren.

Daarna volgde in 2005 'het Gebaar', dat aan ruim 85.000 voormalige inwoners van Nederlands-Indië belastingvrij f1 4000 toedacht. Voor veel oorlogsslachtoffers was dit te laat: uit het verloop van de uitkeringen is op te maken dat circa 30.000 van deze gedupeerden zich niet meer hebben gemeld.

Rechtsherstel

Eind december 1941 gaf Tokyo richtlijnen voor het beheer van 'vijandelijke vermogens': een aparte organisatie moest de bedrijven in beheer nemen, zorg dragen voor het onderhoud en de verkoop van producten regelen. Opbrengsten moesten gestort worden op een aparte rekening; in bezet Indië gebeurde dat bij de Yokohama Specie Bank

In het najaar van 1942 werden de Nederlandse handels- en verzekerings-maatschappijen onder beheer gesteld, voorts de banken, de plantages en het onroerend goed; midden 1943 volgde de 'vijandelijke' winkels.

Dit leek in overeenstemming te zijn met het internationaal recht. Maar de werkelijkheid was anders. Het leger saboteerde periodiek het beheersinstituut en inde dan de opbrengsten. In mei 1943 werd de Corporatie voor Vitale Goederen opgericht voor grondstoffen, machines en medicijnen. Dit luidde een ware jacht in, het land werd leeggehaald. De goederen werden opgekocht, vaak tegen te lage bedragen of ronduit geconfisqueerd. Dit gebeurde met name bij juwelen uit bankkluisen: de edelstenen vertrokken naar de vliegtuigindustrie, goud en zilver werd omgesmolten; de eigenaar was niet meer te achterhalen. Grote voorraden suiker werden verscheept door Mitsui, rubber door Mitsubishi.

Bij de plantages was vaak sprake van ondeskundige leiding en wanbeheer. Suikerfabrieken werden onttakeld en benut voor de productie van cement, aanplant van thee moest wijken voor maïs, cacao en hennep. Soms werden de voormalige eigenaars uit de inter-neringskampen gehaald om weer orde te scheppen. Die zorgden wel dat het geen goudmijn meer werd. De export van rubber was profitabel, maar suiker leverde te weinig op. Door de schijn van het beheers-systeem was er formeel wel geen sprake van roof, maar wel van excessieve uitbuiting.

Na de oorlog werd veel tijd gependend aan de wet voor het rechtsherstel en de opzet van het Nederlands-Indische Beheersinstituut met de Centrale Raad voor het Rechtsherstel. Onder de Raad stond het bestuur, dat zorg droeg voor de algemene richtlijnen en de grote zaken behandelde; lokale zaken ressorteerden onder de circa 20 gedelegeerden of plaatselijke vertegenwoordigers. Zij moesten het onnoemlijke aantal geschillen over vermeend eigendom regelen. Zij deden dat met verve aan de hand van een eigen jurisprudentie uit 1948 en hebben daarmee zeer veel recht gezet.

De verkoop van 'verweesd eigendom' (goederen waarvan de eigenaar onbekend of onvindbaar was) viel onder de Centrale Raad. De opbrengst liep eind 1949 op tot f 50 miljoen, waarvan f 22 miljoen landbouwproducten.

De geschillen over plantages zijn aan dit rechtsherstel onttrokken. Het merendeel van de plantages lag na de eerste actie (juli 1947) in het gebied, dat onder de controle viel van de Republiek. Deze waren echter in feite in handen van het personeel, hun vakbond of van de lokale strijdgroepen, die uit de smokkelhandel het merendeel van hun middelen verkregen. De eigenaars zochten daarom het directe contact met de bezitters en kwamen vaak tot een vergelijk, ook al omdat de Republiek Indonesia het principe huldigde van teruggave van de plantages aan de eigenaren, die voor technische kennis en

kapitaalinjecties dienden te zorgen. Deze onderhandse contacten bleken ondanks conferenties als Kaliurang en Ronde Tafel een lange weg en duurden voort tot in 1953.

Vanaf 1958 volgde echter de golf van nationalisaties, al dan niet tegen een vergoeding.

Geroofde goederen in Japan

Onderhandelingen na de Japanse capitulatie leverden voor het oog een rijk scala op van teruggevonden goederen. Er werd voor *f* 19 miljoen aan zilver opgedoken uit de baai van Tokyo, afkomstig van de Javaanse Bank. Aangetroffen zijn diamanten voor *f* 15 miljoen, de gouden kris van Goa, de sultanskroon van Pontianak, de unieke schedel van de Solomons. Ook 22 kg aan gouden sieraden, waarvan (zoals ook bij de diamanten) onmogelijk de eigenaars achterhaald konden worden.

Verder 38 ton Bangka-tin, het stoomschip Reael, voor *f* 16 miljoen aan wagons, rails en ander spoorwegmateriaal; daarnaast *f* 9 miljoen aan kinabast en voorraden rubber.

Dat neemt niet weg dat van ruim 100.000 Nederlanders alle eigendommen waren geconfisqueerd, waarvan maar een enkeling iets terug heeft gezien. Het overgrote deel van de opbrengst verviel aan de Nederlandse Staat en de Republiek Indonesia.

Het boek besteedt speciale aandacht aan de volkenrechtelijke en diplomatieke ontwikkeling. De daardoor lopende rode draad is helder, en voor deze gang van zaken is het een waar naslagwerk geworden. Dit is mede

bereikt door het volle licht te zetten om vele duistere plekken in de historie.

Met name moeten hier genoemd worden: de rampok-bendes bij de Japanse invasie, het Japanse beheer over de vijandelijke vermogens, het leeghalen van de bankkluisen, de gedwongen rijtleveranties, de afgedwongen oorlogsbelasting van Chinezen die alleen op Sumatra *f* 40 tot *f* 50 miljoen beliep; de bersiap-schade door TNI aan plantages en havens, van KL/KNIL door represailles aan huizen, de onderhandelingen bij het verkrijgen van teruggevonden goederen, met de obstructie van Japanners (zoals bij het opsporen van het hospitaalschip Op ten Noord) en de starheid van de Amerikaanse beheerders; de regeling van vele lokale eigendomsvetes in de archipel.

Dit zijn voor veel Indische mensen even zoveel onbekende histories, die de auteur met behulp van wonderlijk veel lokale details en een vaardig taalgebruik tot leven heeft gebracht. Juristen en historici vinden hier een terdege gerubriceerde hoeveelheid materiaal, waarin het makkelijk zoeken is door de vele noten en de zaken- en namenregisters.

Comptabele lieden komen wat minder aan hun trekken. Tabellen en cijferopstellingen kent het boek niet. Gedetailleerde gegevens over de toekenning van uitkeringen, over de daarbij gehanteerde criteria en een vergelijking met soortgelijke maatregelen in Nederland, u zult ze tevergeefs zoeken. Maar in het boek de 'Indische Rekening' uit dezelfde serie van H. Meijer zijn die gegevens voor een deel nog wel te vinden.

H.A.M.Liesker

